

ECH

STUDENTSKÝ
ČASOPIS
STŘEDNÍ ŠKOLY
PRŮMYSLOVÉ
A UMĚLECKÉ
V HODONÍNĚ

ČERVEN 23

ŠKOLNÍ ČASOPIS ECHO OPĚT VE FINÁLE

I v letošním ročníku se náš školní časopis Echo dostal do finále v soutěži o „*Nejinspirativnější středoškolský časopis*“, a patří mezi 10 nejlepších elektronických středoškolských časopisů v ČR.

V kategorii „*Nejkrásnější středoškolská poezie*“ se do finále dostala **Beatrix Stone** ze 3. V.

Zástupci redakce obdrželi dvouroční legitimaci OS NPM, která má jisté výhody při akreditacích a při návštěvách některých kulturních památek, a to v celé Evropě.

Tvůrcům Echa blahopřejeme!

OBSAH

Slovo šéfredaktora	4
Rozhovor s Pavlem Stručkou	6
Okénko výchovné poradkyně	10
Bouře melancholie	12
Mrakodrap Jednota Evropy	14
Knižní tipy (Benovičová, Bělochová)	16
Sen o Tróji	20
Itálie	22
Uhoření	26
Knižní tipy studentů	28
Josef Pleskot	32
DéVéKáčské okénko	36
My trip to Great Britain	38
Praha	44
Posledné zvonenie	48
Plenér	50
Bříza a Mák	52
Vesmírné okénko	54
Maturitní práce	55
Komiks	60

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Zdravím a vítám vás v novém vydání časopisu ECHO.

Květen je za námi a konec dalšího školního roku se blíží. Nevím jak vy, ale já už se ladím na klídek a pohodu. Jasně, musíme to dotáhnout do konce, ale to už bude hračka. (Že ano...?) Za celou redakci vám předem přeji krásné prázdniny a zasloužený odpočinek. Doufám, že si červnové číslo užijete stejně jako my jeho zpracování.

Lucie Slámová, 2. V
šéfredaktorka

Mgr. Ludmila Kosíková
vedoucí redakce

Leona Vítková, 3. V

Tereza Trbolová, 3. V

Táňa Fridrichová, 1. V

Rayan Khlaif, 1. V

Alžběta Procházková, 1. V

Tomáš Šesták, 4. C

Kamila Petráková, 1. V

Beatrix Stone, 3. V

PAVOLEM STRUČKOU

Učitel, kterého jste určitě potkali na chodbách ateliérů. Vyučuje výtvarné předměty na oboru užitá malba. Je zapálený do umění a tím motivuje své žáky posouvat se dál a zajímat se o výtvarnou tvorbu.

Odkud pocházíte a jak se vám líbí Hodonín?

Pocházím ze Slovenska, z Trenčianského kraje, poblíž Partizánského. Do Hodonína mě dovedly životní okolnosti a fascinace jižní Moravou. Například zdejší vinohrady ve mně budí dojem italského rázu krajiny. Líbí se mi i historie města, jeho genius loci, který je spojen s prvním československým prezidentem T. G. Masarykem a umělci, jako byli například Joža a Franta Úprkovi.

Jak jste se dostal k učení?

Po vystudování vysoké školy uměleckého oboru – v mém případě malby na VŠVU v Bratislavě, se buď člověk rozhodne pokračovat na volné noze, nebo jednou z dalších možností je třeba učení – a já jsem zkombinoval oba způsoby. Vedle učení je relativně i čas malovat a vystavovat. Rozhodující je vytrvalost a zda máš chuť a vůli v tom oboru pokračovat.

Proč ve své tvorbě preferujete spíše realismus před abstrakcí?

Fascinuje mě svět, ve kterém žiji, mám rád jeho nekonečnou pestrost, různorodost a barevnost. S realistickou malbou ho mohu zkoumat, vyprávět příběhy, pokusit se zachytit jeho krásu i vyjádřit různé myšlenky a city. Malba je jedna z metod, kterou se lidstvo snaží svět pochopit. Věnuji se převážně figurální malbě a zejména se pokládám za portrétistu, a tak realismus je tu nezbytný. Ale i abstraktní strukturální či geometrické plochy jsou zároveň součástí takového realistického obrazu.

Kolik utratíte měsíčně za barvy?

Malování je drahá záležitost. Záleží na kvalitě barev, tedy na značce. Vždy si kupuji do zásoby barvy z Vídně, Bratislavy či Prahy, jelikož v blízkosti není žádný obchod, kde by byla nabídka zejména olejových velkých 200ml tub. Taková jedna velká tuba může vyjít i na tisíc korun. Ale to už se jedná o špičkovou značku, jako je třeba Old Holland.

Máte/měl jste domácího mazlíčka?

Během studií na střední a vysoké škole jsem měl dva psy. Chodili jsme spolu na dlouhé procházky do přírody. Rád na to vzpomínám. Momentálně nemám žádného domácího mazlíčka.

Jaká je vaše oblíbená zmrzlina?

Pistáciová, která mi připomíná Itálii.

Věříte v nadpřirozeno?

Věřím, že je nějaká síla nad námi, která nás přesahuje. Pro mě je to Bůh.

Jaký je váš oblíbený hudební žánr?

Vyslechnu si vše, mám rád převážně barokní i současnou klasickou hudbu a z folku dlouhodobě poslouchám třeba Leonarda Cohena.

Řekl byste ke konci pár slov našim čtenářům?

Milujte historii a dějiny umění. Je to velký zdroj inspirace a poučení. Klasické umění si kladlo za cíl člověka povznést, dnešní umělecký průmysl se ho snaží rozptýlit.

Děkujeme za rozhovor!
Rayan Khlaif, 1. V

OKÉNKO VÝCHOVNÉ PORADKYNĚ

Představuje maturita strach ze selhání?

Maturita, která bývá nazývána zkouškou dospělosti, je už letos opět za námi. Od rodičů občas slyším, že jejich potomek kašle na maturitu a že nevědí, co s tím. Není to jednoduché období. Pokud není student psychicky příliš zralý, my s tím už moc nenaděláme.

Maturitní zkoušky jsou pro mnohé ze středoškoláků, kteří učení nikdy moc pozornosti nevěnovali, nejsou zvyklí se systematicky učit a navíc upřednostňují jiné zájmy, děsivou představou. Větším handicapem může být strach z neúspěchu, neschopnost něco dotáhnout do konce. V takových případech by rodiče měli v rozumné míře apelovat na užitečnost maturity, ale hlavně na to, že jde o dosažitelný úkol, za který nečekají jedničky... Zkrátka že maturita je zvládnutelná v zásadě pro každého.

Nebojte se přistoupit i na argument (včetně tak trochu vyděračských připomenutí): „Alespoň udělej tu maturitu a pak si dělej, co chceš. Snažíme se pro tebe vykonat maximum, tak nám v tomhle vyhov – pak ti už do života nebudeme mluvit.“ (Stejně budete, ale bude to mít ještě menší váhu než nyní.)

Takže držím palce budoucím maturantům v příštím školním roce, abyste ji úspěšně absolvovali. Hlavně si zachovejte pevné nervy a vy, rodiče, správnou míru přísnosti i tolerance.

Mgr. Ludmila Kosíková
výchovná poradkyně

BOUŘE MELANCHOLIE

Táňa Fridrichová,
1. V

„Chodíš sem často?“ zeptal jsem se svého přítele Sylviana, jak jsme vcházeli do přenádherného, ale opuštěného chrámu.

Se Sylvianem se znám již od dětství. Chodívali jsme spolu do parku a hráli jsme si na rytíře, dokud nás nezačaly bolet nohy. Momentálně spolu chodíme na armádní výcvik, a přestože jsem o dva roky mladší, byl jsem nasazen do stejného oddílu jako Sylvian díky svým dovednostem v boji.

„Zase tak často ne. Většinou si sem chodím vyčistit hlavu a odpočínout si,“ odpověděl a usadil se na jednu z dřevěných lavic. Vypadala, že je ze všech nejstabilnější. Po chvíli kochání jsem si za ním přisedl.

„Už to byla nějaká chvíle, co jsme si mohli takhle v klidu popovídat,“ řekl, pohlížeje na pomalovaný, polorozpadlý strop chrámu.

„No... ano. Ale nejsem si jist, že si máme co říct. Furt jen cvičíme a ztěžka máme čas na sebe,“ dodal jsem.

„Máš pravdu. Chybí mi sestřička. Je mi jí líto. A –“ Sylvian se zastavil.

„Mariusi...“

„Hm?“

„Jestli se mi něco ve službě stane, postaráš se za mě o Wielu?“

Díval se mi do očí. V jeho tváři jsem nemohl rozpoznat, jestli cítí smutek, porážku, nebo jen starost. Bylo neobvyklé Sylviana takhle vidět. Většinou se usmíval na všechny okolo, byl to takový náš vůdce, vzor. Udělalo se mi nevolno.

„Proč by se ti mělo něco dít? Jsí z nás nejsilnější.“

„To přece nic neznamená,“ pověděl mi. Tentokrát ale již odvrátil pohled a vyhlédl ven.

„Ona na dnes byla oznámena bouře?“ tázal se.

„Nebyla,“ odpověděl jsem. Též jsem vyhlédl ven. Na obloze se formovaly masivní bouřkové mraky. Ale nevypadaly jako normální bouřkové mraky. V nich se pohybovalo něco... modrého. Vlálo to jako kus látky při silném větru.

V tu chvíli se venku ozvaly hlasité rány. Jako by tisíce blesků dopadly na naši zemi. Ztuhl jsem. Sylvian se mě snažil postavit na nohy a podívat se, co se venku děje. Ale já jsem stále sledoval tu modrou věc v oblacích. Začala zářit, a když už jsem se ze své paralýzy dostal, vyletěla z nebes a křik lidí naplnil naše uši. Vyběhli jsme ven a před námi stáli jen sochy lidí s vyděšenou expresí v obličejích.

MRAKODRAP JEDNOTA EVROPY

Podívejte na výtvar talentovaných studentů průmyslovky, kteří postavili model na téma “Nejvyšší mrakodrap Evropy”. Zúčastnili se s ním 15. ročníku mezinárodní soutěže HSF System Modelium.

Ale pozor! Bydlet se v něm nedá, je to model z lepenky.

Mrakodrap Jednota Evropy

Rozhovor s Tomášem Dudáčem, studentem 3. ročníku, obor Technické lyceum

Tome, řekni nám nějaké základní informace o této soutěži.

Mrakodrap přezdívaný „Jednota Evropy“ vznikl jako soutěžní model do soutěže Modelium, kterou pořádá stavební firma HSF systém.

Podmínky letošního ročníku byly obzvláště těžké. Rozměry podstavy budovy byly maximálně 1x1m a výška 1,5m, nesmělo se inspirovat žádným stávajícím mrakodrapem, používat barvy a model musel být postaven pouze z lepenkového papíru (kartonu).

Jak vznikl celý tento nápad?

Jak už z názvu vyplývá, budova symbolizuje celý evropský kontinent. Když začnu nadzemní částí, v přízemí se nachází blok a v něm dvě podlaží obchodů, která zastupují Evropskou unii, na které téměř celá Evropa stojí. Do výšky roste celkem padesát bloků, které představují padesát států Evropy a každý blok obsahuje čtyři podlaží. To bychom měli výšku mrakodrapu.

Tvar představuje tzv. spirálu času. Proč? V roce 2020 jsme zažili pandemii koronaviru. Před sto lety zde řádila španělská chřipka. V současné době v Evropě zuří válka stejně jako před

osmdesáti lety. Jednoduše řečeno, historie se opakuje.

V podzemní části se nachází tři podlaží garáží, která by pro svou výšku pojala i vysoká nákladní vozidla. Mrakodrap je také napojen na podzemní dráhu.

Jaké jsou parametry mrakodrapu?

Pracovali jsme s měřítkem 1:400. Nadzemní výška modelu je 1275 mm, výška i s podzemní částí 1375 mm. Přízemí a bloky mají průměr 300 mm (200 mm pouze bloky) a jsou vysoké 25 mm, výška jednoho podlaží podzemní garáže je 20 mm.

Jak by mrakodrap vypadal v realitě?

Jak jsem zmínil, v přízemí budou dvě patra obchodů. Budova může fungovat jako firemní nebo obytná. Průměr mrakodrapu by byl 120 m, výška nadzemní části 510 m a jedno podlaží podzemní garáže by bylo vysoké 8 m.

Jelikož nechceme mrakodrapem ničit přírodu, byl by vybaven tzv. zelenou střechou na každém výstupku bloků, čímž by se dešťová voda, kterou zelené střechy nachytají, dala použít jako voda užitková.

Tome, děkujeme za rozhovor a přejeme hodně dalších modelářských úspěchů!

Redakce

Poezie – Benovičová
Mapa a území – Bělochová

Poezie

Čtete poezii? Ne? Tak s tím začněte! Sama se nám vetřela dokonce do některých frazeologismů: Oběd byl jedna báseň. Této stavbě chyběla poezie. Naučte se to jako básničku...

Jenže jak přiblížit poezii zvláště těm, které vůbec neoslovuje? Trochu se o to snažím ve svých hodinách. Do této rubriky však neumím pojmut konkrétní „přečtete si“, když sama netuším, kterou knížku či autora bych vybrala... Zkusím to jinak, nabídnu menší všehochuť. Vždyť tak to je i se samotnou poezií: souvisí s aktuálními pocity ještě více než beletrie. Prostě si nalistujete konkrétní báseň, nebo vezmete sbírku určitého autora, protože na jeho básničky máte právě náladu, případně hledáte nový pohled na svět, na sebe sama apod. A v tom jsou verše skvělé – pokaždé v nich najdete něco nového, jiného.

Možná si myslíte, že poezie není nic pro vás. Přitom zřejmě i vy jste vynůstali s dětskými říkankami, které jste nadšeně opakovali po dospělých. Vyloučili byste z paměti ještě nějakou?

Mně se v dětském věku líbily verše Jiřího Žáčka, byly vtipné, krátké a hravé. Pak jsem zjistila, že píše i kvalitní poezii pro dospělé. Možná vás zaujme, že vystudoval stavební školu – jak střední, tak vysokou (ČVUT).

Pokud bych se začala rozepisovat, jak jsem si našla cestu k jednotlivým autorům, zabral by tento článek půlku Echa. A tak se nechejte inspirovat pouze jmény: Christian Morgenstern, Emanuel Frynta, Petr Kovářík, Jiří Suchý, Karel Plíhal, Jiří Wolker, Josef Kainar, Jan Skácel, Oldřich Mikulášek, Jaroslav Seifert, Jaroslav Vrchlický a spousta dalších. Ale také mí kamarádi, kteří vydávají básnické sbírky na vlastní náklady – a mnozí píšou velmi kvalitní poezii. Poslední dobou sleduju, že čím dál víc našich studentů se také pokouší poezii psát – a to mi dělá radost. Takže se nemusím bát, že nebudu mít co číst.

Dagmar Benovičová

Michel Houellebecq: Mapa a území

Tuto knihu jsem si přečetla na doporučení mého kolegy Petra Včelky. Byla pro mě velké příjemné překvapení. Chvilku mi trvalo se „začíst“, ale pak už jsem četla a četla...

Francouzský autor Michel Houellebecq vypráví příběh malíře a fotografa Jeda Martina. Jeho matka spáchala sebevraždu, s otcem se vídá jen sporadicky. Objevil zcela originální tvůrčí postup spočívající ve fotografování michelinovských map z různých úhlů a vznikají tak umělecké fotky...

Jako správný postmoderní román obsahuje lásku, vraždu a vyšetřování. Nadstavbou jsou znalosti z oblasti umění, zachycení lidských pocitů. Vtipně zakomponoval do příběhu sebe sama. Překvapil mne svými podrobnými znalostmi umělecké sféry a kultivovaným projevem.

Ivana Bělochová

PŘEČETLA JSEM, PŘEČTĚTE SI...

Sen o Tróji

Heinrich Alexander Stoll

Tematika: životopisný román

Doporučuji zejména pro: milovníky Homéra a obdivovatele řecké kultury

Kdo by neznal jméno Heinricha Schliemanna? Objevitele bájně Tróje i Mykén, jehož životním snem bylo získat důkaz, že Trója skutečně existovala a že Homérové eposy nejsou pouhými fantaziemi.

V knize sledujeme život Schliemanna od raného dětství a nepřestává nás udivovat, jaké měl v životě neuvěřitelné štěstí. Byl velmi jazykově nadán (naučil se 23 jazyků), což mu dopomohlo mimo jiné i k velkému majetku, díky němuž si mohl opravdu splnit svůj sen a stát se tím jedním z prvních archeologů. Již od dětství říkal: „Já tu Tróju najdu.“

Nechejte se vtáhnout do příběhu života tohoto muže, který byl zároveň i jedním z prvních turistů a viděl například i čínskou zeď, cestoval do Japonska, Kubu, Mexika... Kniha vychází ze Schliemannových deníků, které si na svých cestách psal.

Vybraná výtvarná díla ke knize: viz. DĚVÉKÁČSKÉ OKÉNKO.

Hana Stručková

ITALIE

27. dubna – 1. května 2023
Modena – Roma

„Bolely mě nohy!“

„Bylo to crazy!“

„It was great!“

„Velmi nás okouzily krásy Modeny.“

„Byl to NEZAPOMENUTELNÝ zážitek!“

Uhoření

Hořím, říkáš.
Trpím, naříkám,
nechápu, co říkáš.
Nechápeš, co říkám.
Po uhašení stejně znovu vzplanu,
nekonečný kruh,
který nemá konce.

Nechceš to takhle, tvrdíš.
Nezajímá tě, co chci já. Odmítám,
kruh se znovu opakuje,
stačí přejít začáteční čáru.
Už nevím, co říkáš a co tvrdíš,
už nevím, kde je začáteční čára,
už nevím, kdy padám a kdy ne,
už nevím, co je reálné.

Oba tvrdíme i odmítáme,
oba říkáme i naříkáme.
Je mi z toho těžko
každým dnem,
ještě nesmíme jít za koncem,
ještě nesmí skončit poslední chvíle,
ještě nesmíme ztratit, co je reálné.

Motá se mi hlava,
spadám do jiného světa,
do světa, kde je klid a ticho,
do světa, kde mi bude pouze dobře,
do světa, který mne volá každým dnem,
do světa, kde ty nebudeš,
do světa, kde budu spát.

Anežka Pilíšková, 2. V

KNIŽNÍ TIPY STUDENTŮ

Taylor Jenkins Reid: Sedm manželů Evelyn Hugo

Proč stojí za to si ji přečíst:

Je to oddechovka plná překvapivých zvratů obsahující problematiku LGBT komunity. Během čtení knihy máte pocit, jako byste četli skutečnou autobiografii herečky, kterou autorka velmi realisticky zveličila, a máte nutkání si o ní vyhledat další informace na internetu. Taktéž velmi emocionální příběh plný životních pravd, které vás dovedou až k slzám.

Komu ji doporučuji:

Tuhle knihu bych doporučila čtenářům, kteří milují ponořit se do starého Hollywoodu 50. let a poznat, jaké to je za kulisami filmů.

Citát z knihy:

„Když dostanete příležitost změnit svůj život, buďte připravená udělat všechno, co je potřeba, aby se vám to podařilo. Svět vám věci nedá, musíte si je vzít.“

Klára Jílková, 2. V

Robert Merle: Až delfín promluví

Proč stojí za to si ji přečíst:

Knihla mě nejvíce zaujala tím, že k hlavním postavám nepatří pouze doktor Sevilla, ale také dva delfíni Ivan a Bessie, které doktor naučí mluvit. Určitě stojí za to si knihu přečíst díky hodnotným informacím o těchto mořských savcích, protože zde autor detailně popisuje vědecké postupy, kterými vědci zkoumají inteligenci delfínů. A věřte mi, budete opravdu unesení, jakou lidskost v sobě tito kytovci skrývají. Dojímaly mě momenty, při kterých se Sevilla bojí o své svěřence a je schopný pro ně obětovat cokoli, kdyby mu v tom nepřekážela armáda a lidská pýcha využít inteligenci delfínů k rozpoutání třetí světové války.

Komu ji doporučuji:

Zejména vám, kterým se líbila Čapkova Válka s Mloky. Ostatně autor ji v předmluvě na začátku knihy zmiňuje. A pokud jste též milovníci delfínů jako já, budete hltat každé slovo. Pro milovníky žánru sci-fi je tahle kniha přímo stvořená a zároveň se něco málo dozvíte o důležitosti úcty k ostatním tvorům obývajícím planetu spolu s námi.

Petra Šplíchalová, 2. V

Carmen Mola: Obřad

Proč stojí za to si ji přečíst:

Zaprvé to byla určitě obálka. Sice se říká „nevybínej knihu podle obalu“, ale já na to nějak nejsem... Když se mi nelíbí obálka knížky, tak po ní zkrátka nesáhnu.

Poslední dobou jsem si oblíbila thrillery a celkově všechny možné detektivky a takto byla vykreslená i tato kniha.

Detektivní případ zavražděné romské nevěsty se prolíná s vyšetřovatelčiným nešťastným osudem, a to únosem jejího pětiletého syna. Do toho

je za každou desátou kapitolou kurzívou psaný text o chlapci, který vůbec nijak nesouvisí s textem. Člověk si říká: „Co to jako má být, vždyť to nemá žádnou logiku...?“

Děj ubíhá rychle, i když se v první polovině knihy policie honí za vlastním ohonem. Teprve až za půlkou má čtenář pocit, že ví, kdo by mohl být vrah, jenomže nastává zvrát a pak další a další a kniha nadzvukovou rychlostí spěje ke svému konci. Takové knížky prostě zbožňuju! Sice se případ uzavře, ale to ještě není konec.

Komu ji doporučuji:

Všem čtenářům, kterým nevadí brutalita a násilí (dívce jsou zaživa „nasazeni“ masožraví červi do mozku) a zároveň hledají detektivní případy na pokračování.

Kristina Kabelová, 4. A

Dmitry Glukhovsky: Metro 2033

Proč stojí za to si ji přečíst:

Klasický příběh, kde vyvolený hrdina statečně překonává všechny strasti svojí pouti, následuje svůj předurčený osud, a tak zachrání celý svět, nakonec nesmí chybět happy end, pak knížku v klidu odkládáme a s úsměvem na rtech jdeme spát. No... ne tak docela.

Příběh se odehrává v postapokalyptickém moskevském metru. Před pár desítkami let vypukla jaderná válka a ta proměnila svět v lidmi neobyvatelnou poustinu. Tenkrát přežili jen jedinci, kteří se schovali do podzemí, do metra. Lidé se semkli a začali tvořit na jednotlivých stanicích celé komunity. Ty se pak podle víry, politického přesvědčení, společného obchodu rozdělili na aliance. Mezitím co se lidé v metru zabydlovali, na povrchu nade vším převzala kontrolu monstra zmutovaná radiací, která se dobývala do metra. Ovšem na stanici VDNCH na okraji linky se začalo dít cosi podivného. Lidem se zde zjevují „dáblové“ a je jen na Arťomovi, aby zachránil metro, než se do něj dostanou.

Knihu jsem si oblíbil hlavně díky tajemné atmosféře, která na čtenáře dotírá z každé stránky. Asi se všichni shodneme, že bychom se za žádnou

cenu dobrovolně nevydali do chladného, železobetonového tunelu prostlého duši šířící tmou, jen aby vzápětí mohla být rozkrájena na kusy zlověstným hrobovým tichem. Představa, že bych zde měl žít zbytek svého života, mě děsí. A mystika, když si nemůžete být jistí, co vidíte, slyšíte, jestli přežijete další den, to je přesně ten důvod, proč mám knihu rád.

Autor do díla zakomponoval spoustu filozofických myšlenek, nad některými se jen pozastavíte, ale jiné vám nedají spát: Může každý z nás ovlivnit svůj život, nebo nás jako hadrové panáky vláčí osud?

Poslední, co sice s určitým odporem, ale přesto musím zmínit, je znechucení, které ve vás vzbudí obyvatelé metra. Nejhorší jsou zoufalé činy prostých obyvatel v pokusu o přežití. Například se v knížce nachází velmi silná pasáž, kdy matka chce prodat své vlastní asi pětileté dítě. Hlavní hrdina to odmítne; matka je ještě ochotna dát slevu...

Komu ji doporučuji:

Knihu doporučuji každému, kdo chce zažít tajemnou atmosféru obhacenou o zajímavé nadpřirozené prvky, o tajemství metra, o osudy lidí zasažených jadernou válkou, o náhled do lidské psychiky a mnoho dalších. Na druhou stranu se jedná o velmi depresivní knihu a předem vás musím varovat, že to neskončí happyendem, jak jsem popsal v úvodu, tudíž chci upozornit: Jen pro silné povahy!

V neposlední řadě doporučuju knihu všem fanouškům stejnojmenné počítačové hry, pro kterou byla kniha předlohou. I když je děj trochu odlišný než ve hře, stojí to za to.

Dalimil Šťastný, 4. A

JOSEF PLESKOT

OTEVŘENÍ PRAŽSKÉHO HRADU LIDEM

Prezident Petr Pavel chce ve spolupráci s významným architektem Josefem Pleskotem zrekonstruovat a znovuotevřít Pražský hrad.

Tomáš Garrigue Masaryk s Jožem Plečnikem už tehdy přebudovali feudální sídlo na demokratickou instituci. Z Pražského hradu se stal symbol nové státnosti Československa. Poté Hrad upadl a stala se z něho doslova mrtvá zóna.

Koncem 60. let byla na Pražském hradě umístěna Národní galerie, konkrétně sbírky starých mistrů. Zasloužili se o to ředitel Národní galerie Jiří Kotalík a architekt Josef Cubr. Díky nim bylo aspoň na krátkou dobu na Hradě vybudováno opět něco velkolepého a hodnotného.

Za období Václava Havla dostal Hrad opět příležitost. Václav Havel s architektem Josefem Pleskotem oživovali a otvírali Hrad veřejnosti, hlavně turistům. Vytvářely

se různé projekty, např. výstava Josip Plečnik nebo Deset století architektury. Josef Pleskot vedl projekt průchodu valem Pražského mostu, vystavěného pouze s přírodních materiálů, za což dostal řadu ocenění. S Václavem Havlem a svými kolegy promýšlel propojení Pražského hradu s dolním Jelením příkopem a horním Jelením příkopem. J. Pleskot však vždy tvrdil, že do toho ticha Jeleního příkopu by měl být vpuštěn jen omezený počet lidí a že si ho mohou projít pouze lidé, kteří si ho najdou a budou chtít přijít na Pražský hrad s určitou námahou. Na tuto spolupráci s Václavem Havlem vzpomíná Josef Pleskot velice rád.

Pak ale přišel takový blackout. Pražský hrad byl vyprázdněn a už zdaleka nepřipomíná velkolepý symbol jako dříve. Pokud by obnovu Pražského

hradů vedl opět Josef Pleskot, chce Hrad renovovat nejen z turistického hlediska, ale i s kulturní a vzdělávací nadstavbou. Pražský hrad by měl být žitým prostorem. V plánu je také otevřít 3. nádvoří, protože hradní komplex dle slov Josefa Pleskoty není jen sídlo prezidenta, ale i církve. Z hlediska historie je hradní komplex i město – Hradčany, sídlí zde řada soukromých subjektů, najdeme tady mnoho paláců (např. Lobkovický) a hlavně je to státní symbol. Měli bychom se na Pražský hrad dívat s hrdostí. Tím však nemyslí nic nacionalistického, jen to je pro něj pilíř identity.

Petr Pavel také dodal, že Tomáš Garrigue Masaryk měl svého Plečnika a že on má svého Pleskota. Josef Pleskot říká, že má rád řád, strukturu a logiku stejně jako prezident Petr Pavel a že to bude nejspíš důvod, proč si ho vybral. Ale nikdy ho nenapadlo, že by znovu spolupracoval na obnově Pražského hradu. Josefovi Pleskotovi je již 70 let a svou kariéru chtěl ukončit v tichosti a klidu.

Vila ve Vraném nad Vltavou

Má rozděláno ještě mnoho projektů, které potřebuje dokončit. Dále se chtěl věnovat psaní a ilustraci knížek.

Doplňme na závěr jeho slova: „Architektura je služba, práce architekta je veřejná služba a člověk si ji neovlivňuje sám – nebo jen do určité míry.“ A proto také přijal pozvání Petra Pavla a udělá vše, aby tento projekt dokončil.

Josef Pleskot (3. prosince 1952, Písek je český architekt)

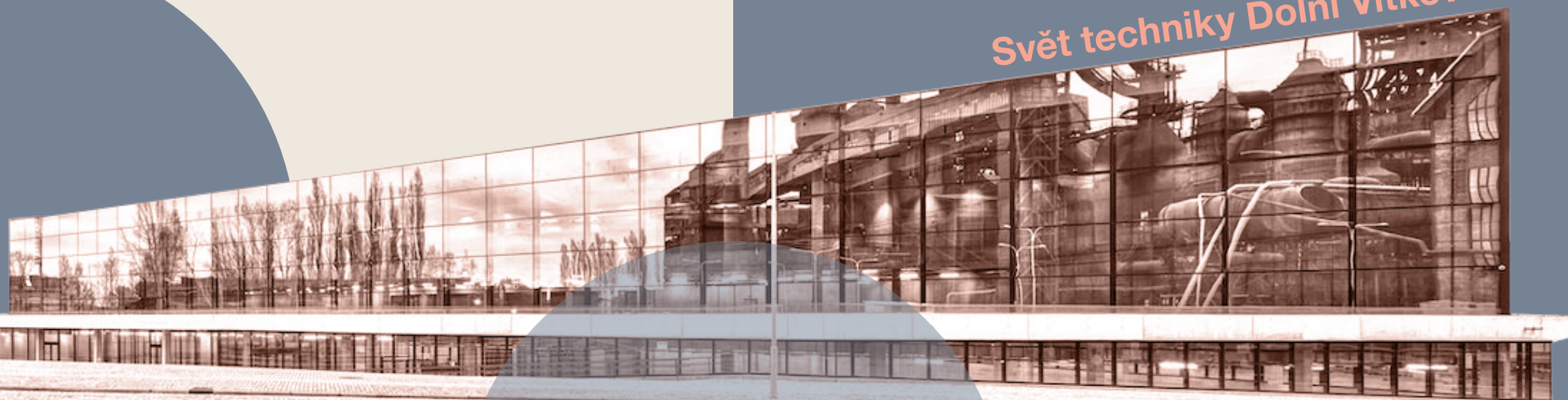
Vystudoval Fakultu architektury ČVUT v Praze, kde následně vyučoval na katedře teorie a vývoje architektury. Poté byl zaměstnán v Krajském projektovém ústavu. Roku 1990 se na svou univerzitu krátce vrátil jako pedagog, od roku 1991 vede v pražských Holešovicích vlastní architektonickou kancelář AP atelier. Od roku 1997 je členem Spolku výtvarných umělců Mánes.

V roce 2014 získal titul „Architekt roku“, a to za „pokračující sérii architektonických realizací, které patří k oborové špičce toho, co vzniká v České republice“, a to za unikátní revitalizaci postindustriální čtvrti Dolní oblasti Vítkovic.

V roce 2023 nový prezident Petr Pavel oznámil, že chce s Josefem Pleskotem spolupracovat na dalším rozvoji Pražského hradu.

Alžběta Procházková, 1. V

Svět techniky Dolní Vítkovice

DéVéKáčské okénko

Památky: Átreova pokladnice, Agamemnonova maska

Území: Mykény, dnešní Řecko

MYKÉNY (hlavní pojmy, znaky):

Zhruba 1600 př.n.l. – 1200 př.n.l., Peloponés, Řecko, megaron (základ pozdějších řeckých chrámů), šachtové a kupolové hroby, silné opevnění, hradby, hrady, paláce, tzv. kyklopské zdivo, Lví brána, Achájci. První vykopávky zde prováděl Heinrich Schliemann. Při jejich objevování vycházel z popisu básníka Homéra.

Tzv. Átreova pokladnice:

Je kruhovou pohřební stavbou, hrobkou, která bývá také nazývána „tholos“. Nachází se uvnitř mykénských hradeb. Vchod do hrobky zdobil dřívě trojúhelníkový reliéf, ten se však do dnešních dob nedochoval.

Mykénské tholosové hroby bývaly zhruba 14 metrů široké a až 13 m vysoké. U těchto staveb se používala tzv. přechýlková klenba – tj. nepravá klenba, která vznikne postupným stupňovitým zužováním prostoru. Často se v těchto hrobkách nacházel jen 1 zemřelý – ten býval pohřben s velkou výbavou. Proto se jim také říká „pokladnice“. Byly v nich nalezeny šperky – prsteny, čelenky, číše. Lebky byly pokryty zlatými maskami, z nichž asi nejznámější je tzv. Agamemnonova maska.

Agamemnonova maska:

ve skutečnosti Agamemnonovi patřit nemohla – je zhruba o 300 let starší. Nalezena byla v roce 1876 a pochází zhruba let 1550–1500 př. n. l.

Kdo byl Átreus?

Podle řecké mytologie král Mykén. Je otcem krále Agamemnona.

Kdo byl Agamemnon?

Syn krále Átreia a jeho manželky Áeropé. Jedna z hlavních postav tzv. Trójské války – spolu s Meneláem, manželem krásné Heleny, kterou unesl do Tróje Paris. Po vítězství v trójské válce a návratu domů byl ale zavražděn vojáky, kteří sloužili Aigistovi, muži, který již před jeho návratem žil s jeho manželkou Klytaimnéstrou a poté se stal mykénským králem.

Kam zajít:

ideálně do Řecka – Mykény naleznete asi 90 km od Athén, Národní archeologické muzeum v Athénách, na webu <https://www.namuseum.gr/en/collection/sylogi-mykinaikon-archaiotiton/>

Mgr. Hana Stručková

MY TRIP TO GREAT BRITAIN

Two weeks ago, we went onto a school trip to England. So, let me mention some of its highlights.

We started in London where we visited a famous art gallery, Tate Modern and also went to St. Paul's Cathedral with an astonishing view from the top.

The next day we visited an old submarine and had a tour around a harbour city of Portsmouth. And then Salisbury was waiting for us, the town with a classical architecture and a huge cathedral where Magna Carta is displayed. We also loved a one-pound shop which was located there. At the end we visited "the old rocks", and by that, I mean Stonehenge.

And the last day we went sightseeing in London again but this time we saw Westminster including Big Ben and the London Eye. We were in front of Buckingham palace and tried to see the changing of the guards which for most of us was a bit difficult because of a huge crowd of people waiting there too. Then we went back to our bus by tube.

After the whole day adventure, we ran to our bus because of the rain and headed back to the Czech Republic.

Ondřej Kavický, 2. A

Výtvarníci ze třetího
vyrazili do Prahy.
29. – 31. března 2023

POSLEDNÉ ZVONENIE

Začíná jaro, kedy všetchno kolem kvete.
Mně se ta čeština nehorázně plete.
Dovolte mi tedy prosím pro tento pro-
slovvěnovat pár ryzích slovenských
slov.

Nedávno sme boli ešte deti, čo si cmúľa-
jú palec, teraz máme vedieť, aký povrch
tvorí aniloxový váleca učíme sa základy
ľudskej tolerancie, i maliarov vrcholnej
renesancie.

Čas pred maturitou sa nám rýchlosťou
svetla míňa, o chvíľu vstupujeme do
svätého týždňa.

9:40! KURNÍK ŠOPA!

Nestíham a učenia je strašná
kopa.

Svätý týždeň...Svätý Marek...Román-
sky sloh? Oh, pomôž mi prosím svätý
pán Boh. Chytá ma z toho všetkého
horúčka, ale ešte pred odchodom. Po-
sledná rozlúčka.

Ďakujeme teda všetkým kolegom,
že nás podporili na našej ceste stať
sa lepším človekom. Bolo nám čťou
bývať vašimi bystrými deťmi, nechajte
nás preto obdarovať každého týmito
kvetmi.

Biela ružička ako symbol pokory a pre-
triedneho malá kytička, A k tomu všet-
kému jeden veľký úsmev na líčka.

Ešte kým upočujeme posledný zvuk
školského zvonca, nechajte ma doho-
voriť až do úplného konca.

Toto miesto nás veľa naučilo o pria-
teľstve, oddanosti, láske. Ale pre-
dovšetkým sme sa naučili, že to
najlepšie v živote, to skutočne
najlepšie,
sa stáva z nenazdania.

Kristína Šimková, 4. V

PLENÉR

Biskoupky pod Templštěm
29. 5. – 2. 6. 2023

Bříza a Mák

V srdci Země mezi rozkvetlými květy, zelenou trávou a poupaty se procházely dvě bytosti.

Mech a kapradí tvarovali jejich těla, poupátka zlatého deště zdobila jejich záda a díky třpytivým oblázkům z mělkého potoka zahlédla jedna druhou.

„Ty jsi jako já.“ hlesly jejich hlasy v šumu lesa a lučního kvítí.

„Jak se nazýváš?“ Promluvil stvoření s kůrou břízy na zádech.

„Stejně jako ty ani já jméno nemám.“ Zašeptala ta s vlčím mákem na tváři.

„Budu ti říkat Máku, jako tomu, co zdobí tvou tvář.“

„A já tobě Břízo, podle kůry, která ti šplhá po zádech.“

Bříza s Mákem se procházely loukou a lesem. Lístky si povídaly a dlaněmi se dotýkaly. Cítily se zvláště. Krásně.

„Míti tě vedle sebe je jako pít sladký nektar a jíst zlatý med.“ Posadila se Bříza na kámen u tůňky.

Poupata nevykvetlých květů otevřela se světu. Mák posadil se vedle ní a pohladil dlaň její.

„Míti tě v srdci je jako přivonět si k neznámému květu a už nikdy nechtít přivonět k jinému.“

Slunce odhalilo Kristaly ve studánce a rozzářilo jejich krásou kamennou zeď skály. Odhalilo také stříbrnou rybu.

„Tohle dělat byste neměli,“ zašeptala rybka ze šumících vln. „Každý, kdo miloval, láskou tuze zaplatil.“

„Jak by tento krásný pocit mohl stvořením jako my ublížit?“ Divila se smutně Bříza a Máku více dlaň stiskla.

„Matka oběma život vezme a v kámen promění, pokud se lásky nezbavíte.“ Ryba stříbrná kroužila kolem paprsku pozdního světla.

„Neboj se,“ pohladil Mák její tvář, „i kdybych se měl v kámen proměnit, pořád budu šťasten a hlavně s tebou. Ty vedle mne v těžké pokrývce mechu, kapradin a kamene. I nadále budou naše srdce hrát a rozkvétat pro toho druhého. Neboj se Břízo, nebudeš sama.“

Přišla noc. Úplněk se leskl ve studánce a kolem jeho odrazu plavala stříbrná rybka. Kobylky cvrkotaly a u skalnaté zdi plné drahokamů seděly dvě kamenné sochy pokryty mechem a kapradím. Jedna z nich zdobena kůrou břízy, druhá s vlčím mákem kvetoucím z úzké praskliny v hrudi.

Lucie Slámová, 2. V

VESMÍRNÉ OKÉNKO

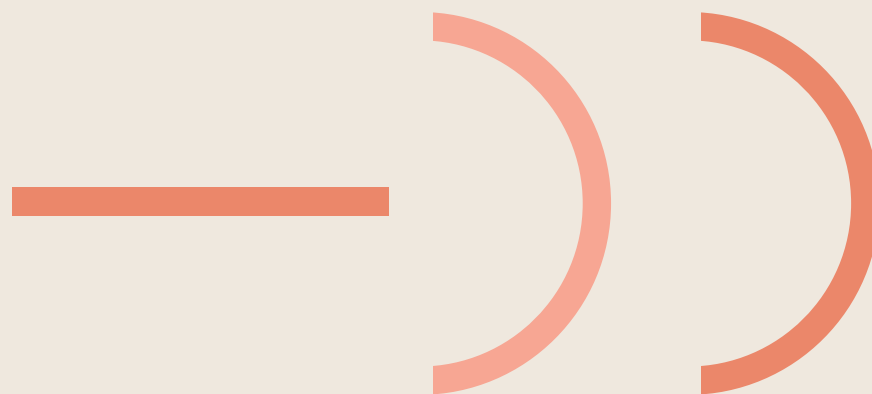
Jak už všichni určitě víte, nový vesmírný James Webbův (JWST) teleskop učinil několik objevů a pořídil dechberoucí záznamy galaxií, exoplanet a planet v naší Sluneční soustavě. Jedním z těchto objevů je 6 galaxií, jejichž existence odporuje vědeckým předpokladům.

Teleskop Jamese webba zachytil 6 velmi vzdálených galaxií v raném věku vesmíru (doba jen 500 až 700 milionů let po Velkém třesku – když pozorujete vesmír, díváte se do minulosti, protože světlo z té dálky k nám nestihne dojít). Takto rané galaxie samy o sobě nejsou překvapující. Šokující je ale jejich masivní velikost (masivnější než miliarda Sluncí), a že mají červené hvězdy (mladé hvězdy obecně září modře a postupem času červenají, jak spalují své palivo).

Podle původních předpokladů by měly být galaxie mladší a menší v rané fázi vesmíru, jenže tyto jsou jakási výjimka. Samozřejmě se netěšte, že by se učebnice fyziky v blízké době přepisovaly. Vědci potřebují spoustu času na průzkum tohoto problému. Dokonce sami přiznali, že se ve všech případech nemusí jednat o galaxie. Může se jednat o super masivní černé díry, nebo pulsary.

Rayan Khlaif, 1. V

MATURITNÍ PRÁCE

Mikulecová
Tereza

Poustková
Simona

Bilíková Diana

Sahrai
Nicol
Jasmína

Ferusová
Michaela

Presová Anna

